

KAPITOLA 6

EVIE

„Potřebuje jen trochu času, mami,“ ujišťovala Evie později dopoledne matku, zatímco Nura pochodovala po Eviině nové kanceláři jako tygr v kleci. To, co byl dříve jen jasně osvětlený výklenek, se proměnilo v otevřený a jásavý prostor. Eviin bílý pracovní stůl, na nějž jí Zloduch kdysi hodil mrtvolu, teď stál u okna, aby jeho majitelku při práci hezky hřálo sluníčko. Každé ráno se právě na tomto stole objevila kytice bílých růží stejně jako nová plechovka vanilkových bonbonů – to první od Marva a to druhé od Edwina. Malé laskavosti vypadající jako ta největší gesta měla Evie ze všeho nejraději. Znamenaly totiž, že na ni někdo myslel i v té nejobyčejnější každodennosti a sám přemýšlel nad tím, jak jí osladit den. Tyhle milé drobnosti aspoň trochu zakrývaly hořkou skutečnost, že ji Zloduch poslal do kouta jako zlobivého caparta.

Evie si dala tu práci a vyzdobila okna modrými a bílými papírovými motýlky, které Lyssa vyrobila, když její sestru „vyhnali“ z původního pracovního místa. Byl to její malý dětský pokus předstírat, že nově vzniklá propast mezi Zloduchem a Evie znamená příjemnou změnu. Až na to, že to v Evie vyvolalo spíš náhlou a znepokojující nechuť k motýlům.

Nura stála u vedlejšího okna, opírala se o římsu a prsty jemně přejížděla po vitrážovém skle. „Já vím. Pro Lyssu to všechno musí být dost znepokojivé. Jen bych si asi přála, aby byla v tomhle víc jako ty.“ Z jejího hlasu zazněla hrdost, když se vydala k Eviinu

stolu. Naklonila se nad něho, pak vzala Eviinu hlavu do dlaní a zadívala se na ni s takovým vděkem, který si její dcera snad ani nezasloužila. „Ty jsi mě hned znovu přijala.“ Po Nuřině tváři skanula slza. „Moje milá holčička a její sladký úsměv.“

Tímhle úsměvem bych dokázala napravit celý zkažený svět.

Slzy, které Evie štípaly do očí, nebyly od radosti, protože ta slova, která od matky tak dávno slyšela, už jí nepřípadala jako kompliment.

Přesto protáhla koutky.

Jen pro jistotu.

„Lyssa se musela poslední dobou vyrovnat s obrovskými změnami. Nedivím se jí, že už si s další tak dobře neporadí. Zvláště když je to tak matoucí.“ Evie dál upírala oči na stůl a odvrátila hlavu, aby setřásla matčiny ruce. Pak se soustředila na poznámky v deníku, které si udělala včera – chabé útržky paměti starce, kterého vyzpovívala včera v hospodě. Kusy rennedawnského proroctví.

Klíče, okna a něco s dveřmi a skvrnou?

Jenže... pro veřejné opilství nechal majitel starce uvázat na řetěz a muž se od té doby snažil utéct...

Klíče, okna, dveře, skvrna.

Evie se s hlasitým povzdechem opřela čelem o otevřený pozlacený zápisník.

„Proč ji to mate?“ zeptala se Nura, ale Evie ji slyšela jen jako z dálky, protože přemítala nad úplně jinou otázkou.

Pak pomalu zvedla hlavu, nakrčila obočí a řekla: „Prosím?“

„Proč si myslíš, že jde Lyssa z mého návratu hlava kolem?“ vyvídal Nura a malinko sklonila hlavu, jako by už odpověď znala a byla připravená ji slyšet, jenže potřebovala, aby ji Evie vyslovila nahlas.

„No...“ *Prosím, nenuť mě tohle udělat. Nechtěj, abych teď byla silná. Ne, když jsem si vydřela právo se schoulit do klubíčka a brečet.*